

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 21)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, thứ Tư 27/10/1971**

Buổi chiều dạy một lớp trong trường nhạc Bach. Khi đang giảng bài trên bảng, tôi bỗng có cảm tưởng từ một phía nào đó có kẻ đang chăm chú vào mình? Thì thật, nhìn xuống cầu thang, thấy Sơn đang đứng chên vênh nơi cầu thang giữa lối đi lên lớp. Trái tim rung động mãnh liệt vậy mà chỉ kêu lên được một câu ngắn ngủi: "*Đợi em tí xíu!*".

Sơn ngồi ngoài phòng khách chờ tôi dạy thêm một giờ nữa. Sự xuất hiện đột ngột của anh chi phối tôi đến độ xúc động, làm tê liệt hết mọi cảm nghĩ trong tôi. Đầu óc không còn tập trung được trên bài giảng, tôi cho học trò tan sớm, ngồi lại ít phút trong lớp vắng để trấn áp lòng mình. Đột nhiên hiểu rằng, *bao ngày tháng cô đơn buồn bã, tôi chờ đợi chỉ phút giây này gặp lại Sơn thôi!*

Trời mưa thật lớn. Chúng tôi đối diện nhau trong thính phòng, ngỡ ngàng, xa lạ. Trong Sơn

chẳng có gì thay đổi. Anh lặng im nhìn tôi thật lâu rồi nói:

"Anh đưa em về!"

Dáng vẻ anh cười cười như đang giỡn cợt.

Tôi ngạc nhiên. Hóa ra chúng tôi lạt lẽo với nhau đến vậy? Tôi đáp, pha chút thất vọng:

"Cảm ơn anh. Bao nhiêu lần khác không có anh, em vẫn về được."

Giữ trên môi cái cười thật đẹp, Sơn lắc đầu:

"Lúc nào em cũng khó chịu! Có anh về, làm sao để cho em đi một mình được hả em?"

Khi rời trường âm nhạc thì trời vẫn đang mưa. Chợt thấy Sơn quày xe theo ngã Yên Đổ về nhà mẹ, tôi kêu lên trong vô thức:

"Cho em đi một vòng phố! Lúc này em chưa muốn rời Sơn!"

Anh bật cười to, chiếc xe vẫn tiếp tục lao tới trên các con đường Sài Gòn khi cơn mưa đã ngớt. Sơn nói:

"Sức mấy mà anh để em về! Em đã biết anh quá rõ!"

Lúc vòng ôm ngang lưng Sơn thì lập tức bàn tay tôi được đáp ứng ngay bởi bàn tay còn lại của anh. Anh nói nhỏ:

"Thu Vân ơi, em có biết rằng anh nhớ em nhiều lắm?"

Tôi im lặng.

Sự gặp gỡ ngắn ngủi. Sơn đưa tôi về sau khi hẹn sẽ đến đón tôi ngày mai ở ngã tư Trương Minh Giảng & Yên Đổ. Tôi dặn:

"Anh nhớ đúng hẹn, đừng để em đứng chờ vợ một mình, đàn ông họ nhìn, kỳ lắm."

Sơn đáp:

"Em nghĩ anh có thể để em đứng như vậy sao? Anh đâu có muốn ai nhìn vợ anh chứ?"

***/ Sài Gòn, thứ Năm 28/10/1971**

Buổi chiều bỏ ba giờ dạy Quốc Gia Nghĩa Tử, đứng đợi Sơn ở ngã tư, tôi nghe vang vang trong hồn nổi vui kỳ quái. Anh đến ngay trong bộ áo hoa rừng, bảo rằng hãy theo anh về nhà thay bộ đồ dân sự. Và cười:

"Em rục rờ quá, đi cạnh em mà 'chơi' bộ đồ lính dữ dằn này thì thật tội nghiệp cho em!"

Nhiều lần tôi tự hỏi, có phải phần nào tôi không muốn làm vợ Sơn chỉ vì anh quá "tâm thường" trên nhiều mặt? Hỏi, để rồi luôn luôn tránh né cho mình một câu đáp chính xác. Dù vậy không thể tự dối một điều rằng *hai chúng tôi khác biệt nhau quá trên nhiều phương diện*, từ văn hóa hiểu biết, truyền thống gia đình... cho đến cung cách bề ngoài và luôn cả những sở thích cá nhân.

Sinh ra trong một gia đình võ biên "*trưởng giả mới*" đây khoa trương hồng hách (chú ruột là Thiếu tướng Đỗ Mậu, từng nắm chức Giám đốc Nha Cảnh sát Công an Sài Gòn, anh ruột là Trung Tá sư đoàn trưởng Sư đoàn 7 Bộ binh, anh rể là một Thiếu tá Biệt Động quân), nơi Sơn, tôi không thể tìm ra được những tính chất đã từng nhìn thấy qua các người tình, người bạn cũ.

Anh không nuôi hoài bão lớn như anh Chàng, không có cái sâu sắc tâm hồn như anh Thùy, chẳng chức tước như Vũ, lại cũng không dạn dàng nghệ sĩ như Nghinh... Trái lại, từ truyền thống của một đại gia đình không chủ trương xem trọng phần tâm hồn, trí thức, Sơn chỉ phô bày cho thấy những ham muốn bề ngoài với những suy nghĩ nông cạn. Một mẫu đàn ông không bao giờ được Mẹ chấp thuận cho làm chồng các đứa con gái, các em trai tôi sẽ

quay lưng khi chạm mặt... Và ngay chính tôi, dù bây giờ đã lỡ làng cuộc đời, vẫn khó lòng thích ứng được với các sở thích của Sơn và gia đình anh mà không phải đánh mất đi bản chất riêng.

Từ nhà Sơn, chúng tôi đi xem phim ở rạp Đại Nam. Trong bóng tối, cả tôi và Sơn đều ngồi nhìn thẳng lên màn ảnh, vẻ cách biệt. Nhất là ở Sơn; có lẽ không nghĩ là tôi còn nhớ đến anh nên trên thái độ anh nói lên rõ ràng sự ngại ngùng, tôn trọng...

Thật lâu. Đến một hồi tôi ngạc nhiên tự hỏi, tại sao đã có với nhau một đứa con rồi mà vẫn cứ như hai người xa lạ? Hóa ra hình ảnh Noel chẳng mấy may tạo được chút thân mật nào giữa hai phía? Nghĩ vậy, nên đưa tay nắm lấy tay Sơn. Tức thì nắm ngón mạnh mẽ xiết chặt nắm ngón của tôi với đầy trù mến yêu thương.

Sơn cúi mặt vào tóc tôi, nói nhỏ:

"Cho anh ngủ một chút!"

Chỉ vậy mà nghe trái tim sao thật rung động.

Lúc tạm nghỉ, đèn sáng, trong câu chuyện với nhau, Sơn im lặng nghe tôi nói về tâm tư và cuộc sống bức bách của mình hiện tại, mãi lâu mới bày tỏ:

"Vậy tại sao anh muốn em đi theo anh mà em từ chối?"

Tôi chưa kịp nói gì thì Sơn đã tiếp:

"Em chưa ở với anh, làm sao biết được anh đối xử với em như thế nào chứ? Anh yêu em và rất đau lòng khi ngày nay để em sống như vậy. Nhưng em không chịu đi theo thì anh còn biết làm sao?"

Tôi nhìn thẳng Sơn, cố đo lường mức độ thành thật thế nào trong câu nói ấy. Nhưng trên khuôn mặt kia, tôi chẳng tìm thấy gì ngoài một nỗi nhón nhơ vô tư lự.

Xiết mạnh tay tôi, Sơn nói:

"Anh cảm ơn em đã thay anh lo lắng cho con. Anh chỉ mong vậy. Em ráng nuôi và yêu thương Noel, mai kia anh sẽ gặt em để đền bù lại."

Rồi tiếp:

"Những lá thư em gửi, đề trên đầu trang những thành phố em đi qua, đọc chúng, không hiểu sao anh thấy bực bội quá."

Tôi cười mỉm:

"Đó là nghề nghiệp! Nếu không vậy làm sao có tiền để nuôi con?"

Sơn gật đầu.

"Đúng! Và anh cũng hiểu vì không có anh mà em phải bôn ba như vậy. Anh rất xấu hổ theo điều ấy. Nhưng em đi đâu thì đi mà đừng cho anh biết."

Dưới mắt tôi, Sơn cũng chỉ ích kỷ như bao người đàn ông khác.

Chúng tôi đi phố mua sách rồi đi ăn. Chiều nay cũng như bao lần, vấn đề tương lai được đề cập đến. Sơn đề nghị:

"Bây giờ em hãy theo anh ra Dục Mỹ sống. Anh lo cho!"

Tôi lắc đầu:

"Anh lo thân anh còn chưa đủ, lấy gì đòi lo thêm cho em và Noel?"

Sơn bật cười to:

"Phải rồi! Anh nhận rằng không thể đem no ấm đến cho em luôn luôn nếu em làm vợ anh. Nhưng tình thương của anh thì tràn trề và sẽ lấp đầy các lỗ hổng vật chất."

Rồi khuôn mặt Sơn nghiêm trang hẳn:

"Tuy nhiên anh biết chắc một điều rằng trong hiện tại lúc này, em chưa mang ý nghĩ dừng lại bên anh đâu. Anh để em tự do bay nhảy. Cho đến ngày nào gôi mỗi chân chôn, anh sẵn sàng mở rộng hai tay mà đón em vào *bởi vì lúc ấy em mới hoàn toàn là của anh.*"

Câu nói trên khiến tôi xúc động. Tôi nhìn thẳng Sơn, thấy trong mắt nói lên cái điều bấy lâu tôi vẫn ngờ vực: *"Anh yêu tôi nhưng luôn mang mặc cảm không nhận được tình yêu đáp trả của tôi."*

Từ lâu lắm, dạo mới đến trong đời nhau, Sơn vẫn biết tôi được nhiều người đeo đuổi. Nên ngay sau cái lúc "lâm lữ" ở Nha Trang, Sơn đã tỏ ra ngỡ ngàng thật sự theo ý nghĩ đang được tôi "ban bố" xác thân! Để rồi trong bốn tháng mang thai cuối cùng ở cạnh nhau, mặc cảm nói trên được phô bày cách này cách khác. Các mẫu chuyện về các người tình cũ-mới, những câu thư, những lời viết cho cô Lâm kẹt rải rác trong các trang sách của tôi... cũng phần nào chứng minh sự thiếu tự tin của anh trong tình cảm.

Có một bữa Sơn đưa ra với tôi câu hỏi: *"Sao không bao giờ anh nghe em nói được một lần rằng em cũng có yêu anh?"* Và trong đêm ra đời của Noel, Sơn đã nói cùng nó: *"Cha phải cảm ơn con vì nhờ con mà cha mới có được mẹ như hiện tại. Mẹ con 'ngon lành' mà! Chỉ có cha con ta là tồi tệ!"*

Chiều nay, qua câu nói nghiêm trang của Sơn, tôi tin rằng mình đã không sai như nhận định ở trên đã viết. Và tự hỏi, liệu tôi có vội vã chẳng trong những nhận xét về Sơn? Liệu một ngày ở tương lai, tôi có nuối tiếc không khi ngày nay chối

từ một cuộc sống vợ chồng nơi vùng trời xa xôi hiu hắt đó?

Ôi! Không định gì được. Cuộc đời tôi và Noel không phải của riêng chúng tôi sở hữu, mà là tùy thuộc vào nhiều người nhiều thứ quan trọng khác. Trên hết là mẹ tôi với nỗi tủi nhục buổi sáng đầu tiên tìm đến gặp để nghe người cha Sơn nói câu từ khước... *Đó là điều không bao giờ tôi có thể vượt qua mà không bị dày vò lương tâm trong suốt cuộc đời sau này.*

Không! Tôi thà chấp nhận để rơi mình xuống hố sâu tuyệt vọng chứ không thà đem tủi nhục thêm cho Mẹ lần nữa. Tôi thà đau khổ vì sự bất hạnh thiếu vắng một tình cha trong đời Noel còn hơn tạo thêm nước mắt cho mẹ tôi nếu bây giờ tôi "khai khai" bỏ đi theo Sơn! Hơn một năm mòn mỏi đợi chờ (trong cam phận miễn cưỡng) một cuộc sống vợ chồng đàng hoàng hợp lệ mà không được ai đoái hoài đến. Đôi cánh giang hồ của tôi bị thương trầm trọng để chỉ mong tìm chỗ tựa nhỏ nhoi mà cũng không xong.

Cơ hội có được tôi một cách dễ dàng đó, Sơn đã không nắm bắt. Ngày nay mọi vết sẹo sắp lành, có lý nào tôi còn muốn tự mình bẻ cánh để chui vào cái bẫy hôn nhân?

Lúc 6 giờ chiều, Sơn kêu chóng mặt. Tôi bảo để tôi về một mình bằng taxi nhưng anh không chịu. Và nói:

"Bao giờ có anh về thì em hãy để anh làm bổn phận người chồng với em."

[]

(Tiếp bài 22)

